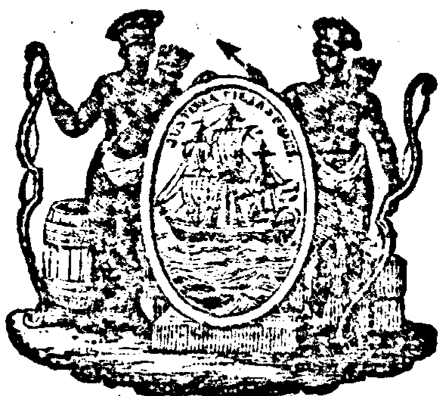
Nº. 105. Aº. 1840.

WOENSDAG, den 30sten DECEMBER.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

PARAMARIBO, *den 26 December 1840.*

Zijne Excellentie den Heer Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal, ter gelegenheid van het op handen zijnde *NIEUWJAARS-FEEST*, des voormiddags ten *tien* uren PUBLIEKE AUDIENTIE zullende verleenen, aan de Civile en Militaire Autoriteiten, mitsgaders aan de particuliere Personen, welke zich daartoe mogten aanbieden.

Zoo wordt zulks bij deze ter kennisse van het Algemeen gebragt.

De Kapitein Adjudant,
F. C. COBLIJN.

Eerste Oproeping.

De Commissie van *Inschrijving en Vrijstelling* voor de Schutterij van *Paramaribo*, benoemd door Zijne Excellentie den Heere Schout bij Nacht, Gouverneur Generaal bij Gouvernements-Order 14 December 1840, No. 247 | 25, — roept bij dezen op:

Alle vrije Mannelijke Ingezetenen, welke bewijsselijk aan *Paramaribo* woonachtig zijn, immers zich aldaar bewijsselijk ophouden, of hun verblijf hebben, voor zoo verre zij namelijk op den 1sten Januarij 1841, den vollen ouderdom van *achttien* jaren zullen bereikt hebben, en alzoo hun *negentiende* jaar zullen zijn ingetreden; en die hun *negen en veertigste* jaar niet zullen hebben bereikt, en alzoo hun *vijftigste* nog niet zullen zijn ingetreden, welke niet reeds in de Schutterij zijn ingelijfd, van welken rang, staat of orde zij ook zijn mogen, zonder onderscheid, of zij vermeenen mogten, al dan niet tot de vrijgestelde te behooren, met uitzondering nogtans van zoodanige, welke volgens Art. 3 van het *Reglement voor de Schutterij*, gearresteerd den 31sten December 1835 en 13 Mei 1836, van de persoonlijke dienst bevrijd, of van schriftelijke *Finale Vrijstelling* van de voormalige Commissie van Inschrijving en Vrijstelling voorzien zijn.

Zij zal hare *eerste* zitting houden, in het lokaal van het voormalig Gemeente Bestuur, *van des morgens 9 tot 12 uren, op Maandag den 4 Januarij 1841.* Voor de personen wier namen aanvangen met de letters A. B. C. D. E. F. G. en H. — Continueren op *Donderdag den 7 daaraanvolgende,* met de letters I. K. L. M. N. en O.; — en vervolgens op *Maandag den 11,* met de letters P. tot en met Z.

De voor de Commissie verschijnende, zullen de Letters en het Nummer hunner Woonplaats, en den naam der Straten moeten opgeven.

Paramaribo, den 24 December 1840.

Namens de Commissie van Inschrijving en Vrijstelling voornoemd,
De Secretaris,
H. BENJAMINS.

MENGELWERK.

Diana Marechi.

Nog geene Eeuw geleden, brandde er in de kerk van *St. Just*, te *Narbonne*, in de kapel ter regter zijde van de graftombe van Philippus *den Stouten*, dag en nacht eene zilveren lamp, met welriekende olie gevuld. Geene bedienden, maar meestal een jonge abt zorgde, dat deze lamp schoon en steeds brandende bleef. Deze prachtige lamp werd in het jaar 1734 ontvreemd en door eene waskaars vervangen, die mede dag en nacht brandde, maar de kaars wekte niet meer in zoo groote mate de eerbied der kerkbezoekers, zoo als weleer de kostbare lamp, en omstreeks het jaar 1750 verdween zij geheel. Intusschen leven er nog weinige zeer oude lieden, die de kaars gezien hebben, en omtrent den oorsprong van de lamp wordt het volgende verhaald:

Op den 12den Februarij 1347, omstreeks middernacht, hield een jong ridder van naauwelijks 19 jaren, gevolgd door vier gewapende mannen, even als hij te paard gezeten, voor de deur der woning van Lubiano Marechi, een' inboorling van Italiaansch *Lombardye*, koopman in de stad *Narbonne*, stil. Daar op hun eerste aankloppen de deur niet geopend werd, maakten de gewapende manschappen zich gereed haar open te breken, maar de sleutel draaide in het slot en de ridder met zijn gevolg traden in eene slecht verlichte zaal. De oude man, die de deur had geopend, had een vrij gemeen voorkomen en zag den ridder en zijn gevolg half doordringend, half angstig aan; het scheen als of hij te gelijk op hun gelaat wilde lezen, welke hunne bedoelingen waren, en naar hunne handen zien, ten einde deze te bewaken. Op het oogenblik, dat de gewapende door de huisdeur traden, snelde hen uit eene tegenovergestelde deur een jong, in nachtgewaad gekleed, meisje te gemoet en omarmde den ridder.

»Ha, mijn Joëz, zijt gij daar eindelijk; ik hoor het getrappeld van uw paard."

Naauwelijks echter had zij deze woorden geuit, of zij week met schrik terug, viel op eenen met zwart leder overtrokken stoel neder en riep, het gelaat met hare handen bedekkende: »Ach! het is Joëz niet." — »Neen," »sprak de ridder, »ik ben Joëz van *Cordua*, de purper-koopman, niet, die zijner bruid Diana Marechi prachtige geschenken brengt. Ik ben Jean de Lille Jourdain, en kom hier de bevelen des Konings van *Frankrijk* voltrekken."

»Het zij zoo" hernam de oude man, »begeef u naar uwe kamer, Diana; ik zal, zoo ik hoop, de eer van het huis, jegens den sire van Lille Jourdain wel ophouden." — »Dat is niet noodig, »antwoordde deze, »want van dit oogenblik, hebt gij, noch niemand uwer eenige kamer in dit huis. Gij en de uwen zijn gevangenen, en uwe bezittingen verbeurd verklaard."

»Gij schertst, »riep Marechi, zijne lamp opligtende, om het gelaat van den ridder te beschouwen, »of liever is het eene kinderachtige trek van u. Wees op uw hoede, wij staan onder de bescherming der consuls van deze stad, en hunne sergeanten hebben meer dan eenen baron gestraft, die het wagen durfde met hunne magt den spot te drijven. Ik betaal tien gouden kroonen, en heb daarvoor het regt, om naar verkiezing, alles wat mij behaagt, te koopen en te verkoopen. Verwijdert u dus, zoo gij niet wilt, dat ik de burgers ter hulp roep, en gij van eene slechte reize komt. *Chut*, »zeide de ridder, en zich tot zijne soldaten wendende, »kinderen, breng het dien Lombardier eens aan het verstand, dat het Koning Philippus behaagt, alle zijne bezittingen in beslag te nemen, ten einde zich schadeloos te stellen voor de hulp, die hem de staten van *Languedoc* hebben geweigerd."

De soldaten gehoorzaamden en sloegen den grijsaard, die zich van de werkelijkheid van eenen zoodanigen maatregel maar niet kon overtuigen: zoo plotseling en in het geheim was dezelve genomen. Diana, even verbaasd als haar vader, zat geheel bewegingloos van schrik, en lette er niet eens op, dat zij in haar ligt gewaad aan de blikken van eenen vreemdeling was prijs gegeven. Haar bijna verstijfde blik was onafgewend op Jean gevestigd, terwijl haar vader de bangste jammerkreten uitte.

»Ach, om 's Hemels wil, genade! wat zal ons overkomen?" — »Dat zal ik u in weinige woorden zeggen," antwoordde de ridder. »Gij met alle uwe landgenooten uit *Lombardije* worden in eenen donkeren kerker opgesloten, tot dat het mijn' meester behaagt, u weder in vrijheid te stellen." »En mijn huis," hernam de grijsaard, »wat zal er van mijn huis worden?" — »Uw huis," hernam de ridder, »wij zullen het sluiten, en de sleutels daarvan medenemen; ik sta er u borg voor, dat de commissarissen niets van hetgeen er in is zullen laten verloren gaan."

»Regtvaardige Hemel!" riep de grijsaard, bij zoo vele elkander opvolgende ongelukken, die hij den tijd niet had in alle hunne uitgestrektheid te doorzien. »Ach mijne dochter, mijn kind, wat zal er van haar worden." — »Uwe dochter wordt met de vrouwen en meisjes van uwe natie de stad uitgejaagd." — »Uit de stad gejaagd!" riep de reeds gebonden grijsaard uit, terwijl hij poogde zich los te rukken. »Uit de stad gejaagd," herhaalde Jean, zonder de minste aandoening te laten blijken.

Diana, door deze vreesselijke woorden van hare verstijving bekomen, stond plotseling op, en met eene zenuwachtige rilling den ridder bij den arm grijpende, zag zij hem in het aangezigt, en zeide:

»En hoe zal Joëz mij dan vinden, wanneer gij mij van hier verjaagt." Jean de Lille Jourdain kon zich niet onthouden Diana met belangstelling te beschouwen; want zij was inderdaad eene Italiaansche schoonheid, zwarte lokken golfden langs hare schouders, haar boezem hijgde, en hare oogen vonkelden. »Laat Joëz haar zoeken, waar hij wil," zeide een der manschappen. »Messire, vergeet niet, dat wij dezen nacht nog dertien dergelijke expeditiën moeten doen, en, dat wij er nooit klaar mede kunnen komen, als wij ons aan de tranen van alle de Lombardische meisjes, die verdreven moeten worden, zullen storen."

»Gij hebt gelijk," sprak de ridder, »meisje, maak u gereed; men zal u tot aan de poort der stad geleiden." — »En dat door nacht en koude," sprak Lubiano, »dat zal mijn kind dooden. — Heb medelijden, edele heer! heb medelijden met haar, en verdrijf haar niet uit de stad!"

»Ach! verjaag mij niet," riep Diana uit, terwijl zij nederknielde. »Och! laat mij nog dezen nacht in *Narbonne* doorbrengen, al is het op den steenen drempel van ons huis; ik zal stil en zwijgende zijn als een doode. Ik zal geen woord spreken. Ik verwachtte Joëz, ik heb hem den geheelen nacht hier verbeid, maar hij is niet gekomen! Laat mij blijven; de koude en de smart zullen mij gewis dooden, en men zal u alsdan niet kunnen beschuldigen, uwen pligt niet te hebben volbragt."

Jean was op het punt om verteederd te worden. Plotseling vernam men het trappelen van paarden. Diana snelde naar de deur, maar de glans van helder brandende toorschen dreef haar weder naar binnen, en van de straat drong de stem van Galois de la Baume den jongen ridder in de ooren. — »Men ziet wel, dat wij in het kwartier van den sire de Lille Jourdain zijn. Hij heeft geene haast om te gehoorzamen, en volgt het voorbeeld van zijnen vader bij de uitvoering van 's Konings bevelen. Dat de Hemel de verraders straffe!"

Na deze woorden verwijderde hij zich in galop.

Jean begreep, dat Galois de la Baume, die zijnen vader had aangeklaagd, om hem de plaats van luitenant-generaal van *Narbonne* te ontrukken, niet in gebreke zou blijven, om ook deze beschuldiging bij alle de door hem uitgedachte te voegen. Hij wendde dus zijne blikken van het jonge meisje af en riep zijnen wapenknechten toe, een einde aan de zaak te maken. Diana klemde zich aan hem en smeekte hem, onder hevig snikken, op hare knieen, haar te dooden, maar niet uit de stad te doen jagen; doch hij stiet haar barsch van zich. Zij viel bijna wezenloos op den grond. De soldaten bragten haar en ook den ouden Lubiano uit het huis.

»Vaarwel, mijne dochter," riep de grijsaard, »vaarwel, zoo wij elkander niet wederzien;—maar ach! gij zult het besterven!"

Bij het hooren dezer woorden stond het meisje op, en ridder Jean verachtelijk met de oogen meetende, antwoordde zij haren vader op kalmen en stelligen toon: »Vader, thans verlang ik niet te sterven."

Jean begreep den zin dezer woorden niet, en de oude koopman beschouwde ze als eene ijdele bedreiging. Vader en dochter werden gescheiden.

Vijftien maanden later zat Jean de Lille-Jourdain op zekeren dag op een kussen aan de voeten der schoone Rasselinde de la Baume; vol liefde luisterde zij naar de verhalen, die hij haar van zijne eerste avontuurlijke togten deed, terwijl de moeder des ridders, de trotsche Isabella de Levis beiden met welgevallen beschouwde.

Het was eene bevallige groep, dit jonge meisje, met hare blonde lokken, in eenen wijden armstoel van ebbenhout gezeten, in een wit gewaad gekleed, dat zoo juist haren vorm deed uitkomen, en de schoone jongeling bijna geknield voor haar, als voor het beeld eener heilige; zij, met de oogen nederwaarts op hem, en hij, met de oogen opwaarts tot haar geslagen. Rasselinde glimlagchende en gelukkig omdat hij sprak, niet om hetgeen hij zeide, naar hem luisterende om zijne stem en niet om zijne woorden; Jean gelukkig door haar te zien, die den volgenden dag zijne gade zou worden. Mevrouw de Lille Jourdain beschouwde haar werk met genoegen, want zij had deze vereeniging daargesteld, welke aan de oude vete der Sires van Lille Jourdain en de heeren de la Baume een einde maakte.

Reeds viel de avond. Jean en Rasselinde spraken weiniger, hij lag met het hoofd op hare knie, zij speelde met zijne lokken, beiden hetzelfde geluk, hetzelfde genoegens genietende. Beide aan niets anders dan aan elkander denkende, vergaten de vreesselijke verwoestingen, welke de pest aanrigtte, die reeds sedert eenige maanden een groot gedeelte der bevolking van *Languedoc* wegmaaide. Zij genoten een dier zaligste oogenblikken des levens, die zelfs de jeugd zoo zelden aanbiedt.

Op dat oogenblik werd de deur der Gothische zaal geopend, en eene gesluijerde vrouwelijke gedaante trad in dezelve. Haastig stond ridder Jean op, en aldus op eene onaangename wijze in zijne mijmeringen gestoord, vroeg hij der onbekende op barschen toon, wat zij begeerde. »Jean de Lille-Jourdain," sprak zij plegtig, »is deze schoone jonkvrouw niet Rasselinde uwe verloofde?"

De jonkvrouw beefde bij het hooren dezer taal, en sloeg met bekommering de oogen op het ontstelde gelaat van ridder Jean, niet minder dan eene stoornis van beider geluk duchtende. Tranen kwamen haar in de oogen; Jean antwoordde kort af: »Ja, zij is mijne verloofde." — »Het is wel!" sprak de gesluijerde, alsof zij in zekeren zin over dit antwoord voldaan was, vervolgens ging zij naar de deur, en nadat zij deze zorgvuldig had gesloten, keerde zij terug en plaatste zich voor Rasselinde, die zij door haren sluijer oplettend scheen te beschouwen. Zij sprak overluid bij zich zelve. »O! voorzeker zij is schoon, schooner dan ik gedacht had." »Wat gaat dat u aan, schreeuwde de ongeduldige jongeling. — »Wat mij dat aangaat, is, omdat zoo schoon zijnde, uwe liefde voor haar geene voorbijgaande genegenheid zijn zal, maar het voor u eene foltering zal zijn haar te verlaten." — »Haar te verlaten;" riep de sire van de Lille-Jourdain met hevigheid uit, »wat wil deze vrouw, wie heeft haar in het kasteel gelaten." — »Wat ik wil?" hernam zij, »is u en uwe verloofde tegen een dreigend gevaar waarschuwen; men heeft het plan gevormd om u van elkander te scheiden." »Welke vijand zou dat gedaan hebben, maar wie zou het vermogen," antwoordde de ridder met fierheid, »door mijne bolwerken en mijn zwaard beschermd, vrees ik niemand, al ware het ook de graaf van Foix, Armagnac, ja zelfs den Koning van *Frankrijk*." — »Die, welke gij te duchten hebt," riep de onbekende, »is slechts eene arme vrouw, doch ondanks uwe bolwerken en uw zwaard heeft zij de wraak in handen, en deze is zoo onvermijdelijk als de wraak des Hemels."

Met deze woorden naderde zij Rasselinde; doch Jean de Lille Jourdain wierp zich met uitgetogen dolk tusschen beiden. »Welnu, wie zijt gij, en wat wilt gij?" Ik ben Diana Marochi; wat ik wil? uw leven!"

Bij deze woorden gaf Rasselinde eenen angstigen schreeuw, en Jean zich voor de vrees, die hem had aangegrepen, schamende, mat Diana met verachtenden blik; maar zij ging met bittere vervoering voort:

»Ja, ik ben Diana Marechi, die uwe knieën omvatte, en u smeekte de terugkomst van haren verloofde onder den blooten hemel bij regen en wind te mogen afwachten. Gij stiet mij met den voet van u af!" »Genoeg! genoeg!" hernam de sire van Lille Jourdain, »ga, of ik laat u door mijne knechten uit het kasteel werpen." — »Dat durven zij niet," antwoordde Diana bitter. »Dan zal ik het doen," riep de ridder, »en terstond naderde hij Diana, om haar bij den arm te grijpen. Hij wilde haar uit de zaal slepen, doch met eene stuipachtige woedde greep zij zijne hand tusschen de hare en wreef die, en scheen zich aan hem te klemmen." — »Welnu," sprak zij, »ik zal gaan, maar sta mij éene gunst toe, laat mij u bruid zien; sta mij voor al het leed, dat gij mij hebt aangedaan, deze eenige gunst toe! Gij kunt mij de hand houden, ik zweer u, dat ik haar niet zal naderen, ik wil haar slechts eenmaal zien."

Terstond naderde Diana en Jean, met Rasselinde, die uit vreeze in eenen hoek van het vertrek en in de armen van mevr. de Lille Jourdain was gevlugt. Zoodra Diana zich vlak tegen over Rasselinde bevond, hief zij haren sluijer op, en Jean naar de jonkvrouw stuwende, riep zij uit: »Rasselinde de la Baume, ziedaar uwen verloofde, Jean de Lille Jourdain, die Diana Marechi u aanbiedt."

Bij deze woorden schenen deze ongelukkigen als door den bliksem getroffen. Met overhaasting liet Jean de hand van Diana los, Rasselinde viel op hare knieën, mevrouw de Lille-Jourdain stond onbewegelijk en Diana lachtte luidkeels. »Welnu, messire de Lille-Jourdain, wat vermogen thans uwe bolwerken, en uw zwaard tegen de wraak eener arme vrouw? Ellendige, die mij met verbazing beschouwt, het is maar al te waar, ik ben door de pest aangetast, en gij draagt de kiemen des doods in u! O, zie thans, hoe schoon uwe verloofde is, mijn Joëz was inderdaad zoo schoon niet. Rasselinde zie, hoe lief ik hem heb."

Dit gezegd hebbende, klemde zij zich aan hem als eene slang, bedekte zijn voorhoofd met afschuwelijke kussen, terwijl zij brulde als eene hyena, die hare prooi verscheurt. Gedurende deze vreesselijke worsteling durfde noch de moeder, noch de beminde van Jean tusschen beiden komen, hun angstgeschreeuw deed eenige bedienden binnen komen, doch ook deze weken bij den aanblik van Diana terug. Jean maakte echter een einde aan den kamp. Hij stiet Diana zijnen dolk in het hart.

Gedurende den gezegden worstelstrijd deed, zoo men verhaalt, de vrouw van Lille de Jourdain de gelofte *St. Just* eene zilveren lamp te zullen vereeren, en om dezelve steeds brandende te houden, aan de kanonniken der kerk van dien naam, zes wijngaarden. Men verhaalt dat ridder Jean aan de besmetting der pest ontging, maar dat hij het gebruik van zijne linkerhand, die Diana zoo hevig geklemd had, verloor, waarom hij den bijnaam van den Sire met de doode hand (*main-morte*) ontving; onder welken naam dikwijls in de geschiedenis van den oorlog der bevolking van *Languedoc* tegen de Engelschen van hem wordt gewaagd.

ADVERTENTIËN.

(41326) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op DONDERDAG den 31sten December 1840, des voormiddags om *half negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *keizerstraat*, La. A. No. 149; aankomende RACHEL CARRILIJO, als Erfgename van wijlen haren man ISAAK FERNANDES JUNIOR.

Paramaribo, *den 29 December 1840.*

R. GOLLENSTEDE,

Exploicteur.

(41279) A. SALOMONS, zal MORGEN-OCHTEND om *negen* uren, ten zijnen huize op Vendu verkoopen:

Het afgekeurde Noord-Amerikaansche Brik-Schip *SABRA*, gevoerd door Kapt. F. F. NICKERSON; alsmede: *ZEILEN, TOUWWERK, BLOKKEN, ANKERS, BARKAS* en verdere andere *GOEDEREN* tot gemeld Schip toebehoorende, allen voor rekening die het mogte aangaan.

(41308) De *FIRMA* J. F. DE ROOY & C°., op den 31sten dezer zullende *dissolveren*; zoo hebben de ondergeteekenden VENNOTEN derzelve de eer daarvan aan belanghebbenden kennis te geven.

De eerste ondergeteekende die belast is met de *liquidatie* van bovengemelde firma, zal de Affaire alleen op zijnen naam continueren, en beveelt zich voortdurend bij zijne begunstigers aan.

Paramaribo, *den 28 December 1840.*

J. F. DE ROOY.

N. M. BENDER.

(41309) De ondergeteekende voornemens zijnde de Kolonie te verlaten, verzoekt één ieder die van hem te vorderen heeft voor *ultimo* Januarij e. k., om *betaling* te zenden.

Paramaribo, *den 29 December 1840.*

N. M. BENDER.

Te Koop of te Huur:

(41330) Het *HUIS* en *ERF*, gelegen in de *Heerenstraat*, La. A. N°. 54; thans bewoond door de Heeren GEBROEDERS CASTILHO.

A. W. VAN DEN BRINK.

Worden te Huur gevraagd:

(41324) Eenige *TIMMERNEGERS*, om op Plantaadje te werken; — Adres ten Kantore van

H. M. WOLFF DE FRIDERICI.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.